

IX

- Pristignahme v Tamea – kaza robotyt. – Seg a shte se prehvyrilim v helikopter.

Skoro se izkachiha s kolata na edna ploshtadka vyrhu sgrada, namirashta se nakraja na grada i do kojato vodeshe edna specialna ulica. Tam ostaviha na edin drug robot avtomobila i se nastaniha vyv vyrtoleta, gotov za izlitane. Tehnijat prijatel-robot vkljuchi dvigatelja – chu se samo svisteneto na perkite i nashite poznati se izdignaha v sinjoto jasno nebe.

- Kakva chudna gledka, nali, Jolik?

- Da, napravo da ti se zavie svjat!

- Ti kato poet trjabva da j obyrnesh poveche vnimanie.

- Az nali tova pravja.

- No sjakash si izrazjavash prezrenieto kato kazvash, che ti se zaviva svjat.

- Naprotiv, izrazjavam si preklonenieto pred тази velichestvena i omajvashta glavata gledka.

- Mnogo izkustveno govorish.

- A ne iskash da si izrazjavam prezrenieto

- Razbira se, che ne e za prezritelno otnoshenie тази gledka.

- Naj-malkoto za ravnodushno.

- Ti me izumjavash!

- A nima ne e taka?

- Ti prosto zhelaesh da mi protivorechish.

- Da, makar che gledkata e obiknovena.

- Pyk ti dori ne se staraesh da se prikrivash.

- Ne iskam da sym licemer.

- Ti, otkakto si v тази strana, se otkaza ot vsichki poroci.

- Razbira se, a ti ne se otkazvash ot zajadlivostta si.

- Vse pak, tova ne e naj-interesno. Ja pogledni nadolu!
Tova navjarno e stolicata.

- Da, neja shte ja razgledame ot vyzduha, zashtoto vie trjabva da se vryshtate za objad.

- Vjarno, az bjah zabravila, che trjabva da jadem.

- Samo che az ne sym, zashtoto zapochva da mi styrzhe pod lyzhichkata.

- Ti, vyobshte, si goljam gladnik.

- Ami, dusha nosja.

- Chrevougodnik!

- Da ne bi da iskash ot glad da umra?

- Estestveno, che ne, no ne e nuzhno da postavjash jadeneto v takyv aspekt.

- A imenno?

- Da ne go svyrzvast s dushata si, zashtoto shte si izmenja mnenieto si za teb.

- Dobre. Njama da spomenavam veche za jadene i shte se hranja, kogato mi dadat.

- Ti taka naistina shte umresh ot glad!

- Ama che si! Prestani da govorish po tozi vypros, ami pogledni dolu stolicata na тази prekrasna strana.

- Razbira se, che e prekrasna!

- A az kakvo kazvam?

- Syshtoto, no s takyv ton...

- S kakyv?

- Ot teb chovek ne mozhe da razbere kakvo iskash! Ako ne si tuk, shte mechtaesh i fantazirash, a kato te dovedoha, zapochna da govorish s ironija za тази strana.

- Nikoga ne mozhest da poznavash tonovete na glasa mi.

- Vinagi sa falshivi. Tova go znam.

- Ti me obizhdash!

- E, ne se syrди, de!

- Stana dvanadeset i petnadeset. Shte vi zakaram napravo vyv vashija dom.

- Znachi sme si imali i dom!

- A da ne bi da iscash na ulicata da spim?

- S teb predpochitam v legloto.

- Glupcho!

- Ti ot shega ne razbirash.

- A ti ne se chuvash, kogato govorish.

- Izvinjavam se.

- Njama zashto, molja! Znaesh li kakvo mi se jade?

- Ne, njamam predstava.

- Banan. Ti obichash li banani?

- Ne smeja da kazha.

- Zashto? Strah te e, da ne bi da ti kazha pak chrevougodnik?

- Da.

- Strahlivcho! Az ti go kazah vednyzh.

- Pomnja.

- Mnogo si zlopameten.

- Eh! Da ne kazha neshto. Ti vinagi shte bydesh otgore mi.

- E, njakoj pyt shte ti otstypja, no da ne mislish, che vyobshte shte ti predostavja mojata frontova linija v tvoji ryce. Ne, milichyk!

- Vednyzh da chuja!

- Kakvo? A-a! Zazhadnjala ti dushichkata!

- Ti samo me podigravash.

- Takava sym si. No ne misli, che si mi antipatichen.

Naprotiv! Po-dobyr mladezh za prijatel ne bih si namerila.

- Segaj pyk az ne moga da ti razbera tona.

- Smenjame si rolite.

- Dobre, che si priznavash.

- Velikodushna sym.
- Imash goljamo mnenie za sebe si.
- Tova sym go chula ot teb, inache ne bih go kazala.
- Maj che pristignahme.
- Da, nie sme nad grad Nurinonda – objasni robotyt. Az shte priblizha helikoptera do verandata na apartamenta vi i vie shte slezete.
- Blagodarim vi za razhodkata i prijatnata vi kompanija – reche Jolik.
- Molja! – otvyrna uchtivo robotyt i izletja po posoka na grad Tamea, sled kato nashite prijateli sljazoha na verandata-oranzherija, kojato beshe v momenta otkrita.